

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JULES CHANCEL

Η ΤΥΧΕΡΗ ΩΡΑ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Ένας επισκέπτης Ένας κλητήρας Ό Υπουργός Ένας παλιός υπάλληλος Ένας νέος υπάλληλος Ό Μαρσεκό

(Η ακριβή παριστάνει ένα δημόσιο γραφείο με τρία τραπέζια. Στο ένα κάθεται ο υπάλληλος που τρώει ζαχαρωτά, στο άλλο ο νέος που γυαλίζει τα νύχια του. Το τρίτο, του Μαρσεκό, είναι άδειο. Χειμώνας. Απόγεμα κατά τις 4. Η πορτα ανοίγει και φαίνεται ο κλητήρας που μιλάει σ' έναν επισκέπτη :

Ο ΚΛΗΤΗΡΑΣ, (Δείχνοντας τὸ άδειανὸ τραπέζι).— Όχι, κύριε, ο φίλος σας ο κ. Μαρσεκό δεν είναι στο γραφείο του. Αν θέλετε δώμος τον περιμένετε... Ίσως έλθῃ.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Ναί ! θά τόν περιμένω. Είναι τόση ανάγκη νά τον δώ...

(Ό κλητήρας φεύγει και ο επισκέπτης κάθεται σέ μιὰ καρέκλα πού του δείχνει με τόση δ παλιός υπάλληλος. Σιωπή. Μετά ένα τέταρτο ο επισκέπτης ρωτάει με δειλία).

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Συγγνώμη, Κύριοι, νομίζετε ότι θά έρθῃ άπόψε ο κ. Μαρσεκό ;

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Ίσως. Ο ΠΑΛΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Δεν μπορεί νά μήν έρθῃ. Είναι ξερέτε σήμερα ήμερα πληρωμῆς.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Τί καλά ! Λοιπόν θά τόν περιμένω... (Νέα σιωπή. Οι δύο υπάλληλοι γυρίζουν τις καρέκλες τους και φαίνονται διατεθειμένοι ν' άρχισουν κουβεντολογημα με τόν φίλον τού συναδέλφου τους Μαρσεκό.)

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Είστε εύχαριστημένοι σ' αυτό τὸ ύπουργείο ;

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Πούψ ! Δέ βαρύνετε ! Χάλια ! Ο ΠΑΛΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Γιά νά προαχθῆς πρέπει νά περιμένεις έναν αιώνα !

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Δέ σημαίνει... δεν πρέπει νά παραπονείσθε. Πόσο θαθελα νάχα κ' εγώ μιὰ θέση σάν τῆ δική σας ! Ω ! ὅ τυργικός υπάλληλος ! Ήταν τ' όνειρό μου, μά δεν είχα ποτέ άρκετά μέσα.

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Και τί όφελουν τά μέσα με τέτοιον ύπουργό πού έχουμε. Έγώ πού σάς μιλάω κύριε, έχω πρώτης τάξεως μέσα. Αν ήταν άλλος ύπουργός έπρεπε νάχω γίνε ένα χρόνο τώρα τουλάχιστον τιμηταρχής. Μ' αυτόν έδώ δεν γίνεται δουλειά ! Λέει ότι θ' άνακαλιψη μονος του τούς καλούς υπάλληλους και θά τους άνταμείψῃ αναλόγως τῆς ύπηρεσίας πού προσφέρουν.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Ούτως ἤ άλλως είναι πολύ προτιμώτερο νάνε κανείς ύπουργικός υπάλληλος παρά μεσιτής σέ άσφαλιστικές εταιρίες...

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Έ ! βέβαια, είναι κανείς πιό ήσυχος...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Σά : ζηλεύω έσας πού καθόσαστε ἠ υχος μέσα στο ζεστό γραφείο σας, πού δεν έχετε ανάγκη ν' άνεβαίνετε κάθε μέρα άτέλειωτα σκαλιά γιά νά σάς πετάξουν μιὰ μέρα έξω κακήν κακώς.

(Οι δύο υπάλληλοι δέ δίνουν καμμιάν άπάντηση. Η ώρα είναι 4 1/2 συνεπώς μπροστν ιά φύγουν. Έτοιμάζονται, κοιτουν έξω αν βρέξῃ ἢ αν θά βρέξῃ. Χα ρετουν ευγενικά τόν επισκέπτη και φευγουν.)

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, μόνος.— Α ! Τὸ παραξύλωσε ο Μαρσεκό. Είναι μιὰ ώρα πού τον περιμένω. (Κοιτάζει γύρω του.) Τὸ κάτω — κάτω όμως δεν είναι κ' άσκημα έδώ !... Έξω κάνει ένα διαβολόκαιρο !... Είμαι μονάχος. Πού θά βρω τέτοια ζέση... Δεν κάθουμαι νά κανω την άλληλογραφία μου ;

(Και άμ' έπος άμ' έργον, βγάζει τὸ παλιό του, τὸ κρεμάει με τὸ καπέλο του στην κρεμαστρα και κάθεται στο γραφείο τού Μαρσεκό.)

Τι καλά πού εν' έδώ... φωτιά περιφημῆ...χαρτί όσο θές και με επικεφαλίδα τού ύπουργείου ! Εά γραψω στο διευθυντή μου... Θά δῆ ετσι ότι αν δεν είμαι ικανός νά τού βρίσκω άσφαλείς, έχω τουλάχιστον σχέσεις με τόν πολιτικό κόμμα ;

(Γράφει με μεγάλη προσοχή όταν ξαφνα άνοίγει ἡ πορτα διάπλαται και εμφανίζεται ο κλητήρας, ύποκλιόμενος έδαφαιως μπροστά σ' ἕναν ψηλό και χοντρο κύριο πού μπαίνει με ἕφος άυταρχικό. Είναι ο ύπουργός !)

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ, (στον κλητήρα).— Πήγαίνε... δεν μου χρειάζεσαι.

Ο ΚΛΗΤΗΡΑΣ.— Στις διαταγές σας, κύριε ύπουργέ. Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Ένωθ νά κάνω όλομόναχος τιν έπιθεωρήσῃ μου... Είμαι κ' εγώ σάν τόν Άρουν-άλ-Ρασίντ... ξέρεις τόν



Άρουν-άλ-Ρασίντ ; Ο ΚΛΗΤΗΡΑΣ.— Άρουν ; Όχι, κύριε ύπουργέ... δεν εργάζεται σ' αυτό τὸ τημα...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Ήταν ένας σουλτάνος έξυπνος σάν κ' έμένα πού άγύριζε παντού, άνακατευόταν μέσα στο πλήθος, και ήθελε ν' άνταμιβάνεται ἰ γίνεται στη χώρα του με τὰ ίδια του τὰ μάτια...

Έτσι κ' εγώ... γυρίζω όλα τὰ γραφεία τού ύπουργείου... [δεν βρίσκω κανέναν υπάλληλο. (Βλέπει άξφνα τόν επισκέπτη, ο όποιος, ασιστιμένος άπό την άπροσδόκητη αυτή έπισκεψη προσπαθεί νά κρυφῆ πίσω άπό ένα σωρό έγγραφα)] Α ! επί τέλους ! Νά, ένας υπάλληλος... είναι ο πρώτος πού συναντώ. (Πλησιάζει στο γραφείο). Και εργάζεται άκόμη ! Είναι έθιοπαύματος. (Στόν έπισκέπτη πού σηκώνεται και θέλει νά φωνῆ). Μῆ φοβάσαι, παιδί μου. Σας έπαναλαμβάνω ότι εγώ είμαι σάν τόν Άρουν-άλ-Ρασίντ, άμειλικτος γιά τούς άσυνειδητους, άλλα καλός και δικαίος γιά τούς εργατικούς... Λοιπόν, έστε ε ευσυνειδητος και εργατικός... αυτό φαίνεται... Πώς σας λένε ;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (με πνευμένη φωνή).— Γκομπερζούα, κύριε ύπουργέ, Γκομπερζούα.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Σέ ποιόν ύπηρεσία είστε ;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Έργάζομαι στην «Εύτυχία» κ. ύπουργέ, στην άσφαλιστική Έταιρία ἡ «Εύτυχία».

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Α ! αυτό είναι κακό. Πολύ κακό ! Δεν μου άρέσει οι υπάλληλοι τού ύπουργείου μου νά άσχολούνται και με άλλη δουλειά...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Μά...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Ω ! ξέρω τί θά μου πῆτε... δεν παίρνετε άρκετο μισθό, ἢ ζωῆ είναι δύσκολη, και γιά νά τὰ φέρετε βόλτα είστε αναγκασμένος νά εργάζεστε κ' άλλοθ...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Δεν πρόκειται άκριβώς περι αυτό, κύριε ύπουργέ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Έλα, έλα, θέλω να είστε ειλικρινής... Άλλως τε έχετε μιὰ φροισιονομία πού μου άρέσει...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Ω ! κύριε ύπουργέ !

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Και εκτός αυτού, είστε ο μόνος υπάλληλος πού βρῃκα στη θέση του σ' όλο τὸ ύπουργείο. Αυτό άξίζει κάποια άνταμειβῆ. (Έπίσημα). Κύριε Γκομπερζούα θέλω νά κάνω κάτι γιά σάς... Έλάτε άδριο τὸ πρωτ στίς δέκα νά με βρῆτε...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (οασισμένος).— Νά ξρθω... άλλα γιατί ;

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Σας προσλαμβάνω ως ιδιαίτερό μου γραμματέα !

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (σάν άποβλακωμένος).— Έμένα ;

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Και βέβαια. Έσάς κ. Γκομπερζούα. Έτσι είμαι εγώ ! Σον τόν Άρουν-άλ-Ρασίντ. Κάνω τὰ πάντα γιά όποιον άξίζει πραγματικώς. Δεν κάνω όμως τίποτε γιά τούς διαφόρους πού θέλουν νά μεταχειρίζονται μέσα. Έσάς δεν σάς ξέρω, άπό κανέναν δεν μου έχετε συστηθῆ...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Όσο γι' αυτό, όχι.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Άλλά σάς βρίσκω όλομόναχο νά κάθεστε νά εργάζεστε την ώρα πού όλοι οι συναδέλφοί σας έχουν φύγει... Λοιπόν έχω άναγκη άκριβώς άπό ένα τέτοιον άνθρωπο γιά ιδιαίτερό μου...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Πολύ καλά, κύριε ύπουργέ, είμαι πάρα πολύ εύτυχής, άλλα ξέρετε δεν είμαι...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Ούτε λέξη παραπάνω. Θά θέλατε ίσως νά με ρωτήσετε ύπό ποιους όρους θά σάς πάρω ιδιαίτερό μου. Λοιπόν άκούστε. Θά σάς δώσω στην αρχή δύο χιλιάδες φραγκα τὸ μήνα. Νομίζω, ότι είναι περισσότερα άπ' όσα κερδίζετε σήμερα.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Ω ! βέβαια, βέβαια !

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Και έπειτα είναι και τὸ επιδόκιον.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (πὸν δεν καταλαβαίνει).— Τὸ επιδόκιον ;

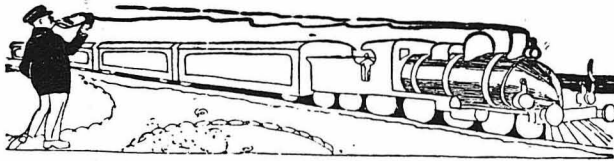
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Ναί, δηλαδή ἡ μελλοντική άμοιβῆ τών ύπηρεσιών : σις. Όταν φύγω από ύπουργός θά σάς βρω μιὰ θέση ύποδιοικητῆ νά ποῦμε ἡ τελώνου ἡ κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (συγκλημένος).— Μά είναι πολύ πάρα πολύ γιά μένα, κύριε ύπουργέ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Μά όχι, όχι φίλε μου... Δεν σάς τὸ είπα πρίν. Ένας άνθρωπος σάν τὸ χαλίη Άρουν άλ Ρασίντ. Α ! θά κοιμηθῶ εύχαριστημένος άπόψε πού μπροσα ν' άνταμείψω τῆν ικανότητα. Ορεβουό κ. Γκομπερζούα (Τὸν δίνει το χέρι). Άδριο στίς 10 ώς περιμένω.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Δεν





ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Μιά... ιερογλυφική πολιτική απάντησις του Κλεμανσώ. Τὰ «Απομνημονεύματά του». Μιά απαντήσις του στον Βερονώφ. Η συγκίνησις του «Τίγρει» όταν υπεγράφη ή Ανακωχή.

(Συνεχίζουμε και σήμερα τα τόσον ενδιαφέροντα ανέκδοτα του γηραιού Γάλλου πολιτικού Κλεμανσώ).

Κατά την Συνδιάσκεψιν της Ειρήνης.
'Ο Λόγος Τζώρτζ άγαπούσε κι' εκτιμούσε πολύ τον γέροντα Τίγρι. Η συζήσεις τους διεξήγοντο πάντοτε σε τόνο εγκάρδιον και φιλικόν. Αυτό όμως δεν έμποδίζε τον άγγλο πρωθυπουργόν να βρισκη πως ό γάλλος συνάδελφός του προέβαλλε κάθε τόσο άπαιτήσεις πολύ ύπερβολικές.
— Τι να σάς πώ, ειπε κάποτε σ' έναν συμπατριώτη του δημοσιογράφου, ό Κλεμανσώ εινε ένας παράξενος και τρομερός συγχρόνως γέρος. Κάθε φορά που τον βλέπω, έχει λιγότερα χρόνια στη ράχη του και... περισσότερα νύχια στα χέρια!

Τήν πρώτη φορά που ό Κλεμανσώ, μετά την κήρυξιν του Ευρωπαϊκού πολέμου, παρουσιάσθη ενώπιον των διαφόρων επί των στρατιωτικών κοινοβουλευτικών επιτροπών, και προέβη στην έξις δήλωσις :

— Κύριοι, πρώτ' άπ' όλα όφειλό να σάς δηλώσω ότι, δυστυχώς, μου είν' άδύνατο να πώ ποτέ ψέμα. Εινε φυσικό μου αυτό. Γιατί ό,τι με ρωτήσετε, θα μου είν' άδύνατο να μην σάς πώ την αλήθεια. Σάς παρακαλώ λοιπόν να τό λάβετε αυτό όπ' όψη σας, και όταν καταλαβαίνετε, για κανένα ζήτημα, ότι εινε λεπτό, νά... μη με ρωτάτε διόλου γι' αυτό!

Μία μεγάλη παρισινή έφημερις έδημοσίευσε τελευταίως,μιά πολύ ένδιαφέρουσα πολιτική καμπάνια.

Υπέβαλλε δηλαδή στους διασημοτέρους γάλλους πολιτικούς και δημοσιογράφους την έξις έρώτησις :

— Τι γνώμη έχετε για την σημερινή κυβέρνησιν ;
Σημειώσατε ότι έπρόκειτο περί της κυβερνήσεως Λέγκ, στην όποιαν συμμετείχον πέντε άρχηγοί κομμάτων, ένα είδος Οικουμενικής να πούμε Κυβερνήσεως.

'Ο Κλεμανσώ, που έρωτήθηκε, φυσικά, από τους πρώτους, άπήνησεν ώς έξις :

— Έφρανασθήκατε, άγαπητέ μου συνάδελφε, ότι θα μπορούσα να έκφρασώ τη γνώμη μου για τους άνθρώπους που κυβερνούν, σήμερα, τον τόπο :

'Από κάτω υπέγραψε φαρδύα—πλατεία. Πριν κλείσει όμως τό γράμμα του, έπρόσθεσε τό έξις ύστερόγραφο :

0 + 0 + 0 + 0 + 0 = 0.

Τόν ρωτούσαν κάποτε άν θα γράψη ποτέ τ' Απομνημονεύματά του.

— Νά γράψω την ιστορία μου ;... άπήνησε. Μά μήπως δεν την ξέρει όλος ό κόσμος ;...

Τελευταίως, ό Κλεμανσώ—που εινε άνω των όγδοντατριών έτών—έδέχθη την έπίσκεψιν του δόκτορος Βερονώφ. 'Ο δόκτωρ του έπρότεινε να τον ξαναειδώσθ, διά της γνωστής μεθόδου του.

— 'Αφήστε να γεράσω πρώτα ! του άπήνησεν ό Κλεμανσώ.

Τόν καιρό που είχαν άρχισι οι διαπραγματεύσεις της Ειρήνης, λέν' ότι ειπε :

— "Ό,τι έκαμα, δεν εινε τίποτε μπρός σ' ότι κάνω τώρα. Κι' ότι κάνω τώρα, δεν εινε τίποτε μπρός... σ' ότι θα έχουν να κάνουν οι διάδοχοί μου !

Τήν 9 Νοεμβρίου 1918, όταν έκυκλοφόρησεν έπίσημα ή είδησις πως ειχεν ύπογραφή ή ανακωχή, οι ύπουργοί και οι άλλοι έπίσημοι διευθυνήθηκαν στο σπίτι του Κλεμανσώ για να τον συχαρούν.

Σάν μπηγαν στο γραφείο του, βροθήγαν πρό ενός θεάματος που τους άφικεν κατάπληκτους : 'Ο «Τίγρις» ειχε κρύνει τό πρόσωπο μέσ' στο χέρια του, κι' έκλαιγε με λυγμούς, σάν μικρό παιδί...

θά μπροσώ να ρθώ κ. 'Υπουργέ.

- Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ, (νευρικός). — Μά γιατί επί τέλους ;
Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Δεν ειμαι υπάλληλος του ύπουργείου...
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Δεν ειστε υπάλληλος !... Δεν ειστε ;... Και τί ειστε τότε ;
Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Ένας έπισκέπτης... Πέρασα να βρω κάποιον φίλο μου...
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — !!! !...

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Του OSCAR WILDE

'Ο 'Ιησούς και ό Λάζαρος

'Όταν ό 'Ιησούς άνάτησε τό Λάζαρο, έσκυψε προς αυτόν και τον ρώτησε σιγά - σιγά στο αυτό :

— Πές μου, Λάζαρε, τι είδες στην άλλη ζωή ;

Και ό Λάζαρος του άπάντησε :

— Ραββί, δεν είδα τίποτε.

Τότε ό 'Ιησούς σκόβονιας περισσότερο του ειπε ακόμη πιό σιγά : Μην τό πείς σε κανένα !...

'Ο 'Ιωσήφ και ό νέες που έκλαιγε

'Όταν, τό βράδι, ό 'Ιωσήφ ό από 'Αρμαθείας, κατέβαινε από τό Γυλγοθά, όπου ειχαν σταυρώσει το Χριστό, είδε καθισμένο άπάνω σ' ένα βράχο ένα νέο που έκλαιγε.

'Ο 'Ιωσήφ τον έπλησίασε και του ειπε :

— Νοιάθη κι' έγώ τό μεγάλο σου πόνο γιατί, στ' αλήθεια ό άνθρωπος αυτός τον όποιο έσταύρωσαν ήτανε δικαίος.

Μά ό νέος του άπάντησε τότε :

— "Ω ! δεν εινε γι' αυτό που κλαίω. Κλαίω γιατί κ' έγώ ειχα κάνει θαυματα σάν κι' αυτόν. Κ' έγώ ειχα κάνει τυφλους ν' αναβλεπούν, κ' έγώ ειχα γίναιε παραλυτικούς κ' ειχα άναστήσει νεκρούς. Κ' έγώ ειχα ξεράνει μιά στείρα συκιά κ' ειχα μεταβάλει τό κρασί σε νερό... Κι' όμως έμένα δεν με σταύρωσαν !...

'Η έπιστροφή του Χριστού στη Ναζαρέτ

'Όταν ό 'Ιησούς ξαναγύρισε στη Ναζαρέτ, ή Ναζαρέτ ειχε αλλάξει τόσο ώστε με δυσκολία την άνεγνώρισε. 'Η παλιά Ναζαρέτ, στην όποία άλλοτε ειχε ζήσει, άνηκούσε πάντοτε από θρήνους και δάκρυα. Τώρα όμως δεν άκουε σ' αυτή παρά γέλοια και τραγούδια. Και ό Χριστός, καθώς έμπαινε στην πόλι είδε ένα σωρό σκαβους φορτωμένους λουλουδία, να τρέχουν προς τη μαρμαρένια σκάλα ενός κάτασπρου σπιτιού από μάραρο. Και ό Χριστος μπήκε μέσα σ' αυτό τό σπίτι. Στο βάθος μιάς πλούσιας σάλλας, άπάνω σ' ένα κρεβάτι από πορφυρά, ειδε έναν άνθρωπο που τό λυμενα μαλλιά του στολίεζαν ρόδα και τά χείλη του ήταν κόκκινα σάν τό κρασί. 'Ο Χριστός τον έπλησίασε, τον άγγιξε στον όμο και του ειπε :

— Γιατί ζή; μιά τέτοια ζωή ;

Τότε ό άντρας στράφηκε, τον άνεγνώρισε και του άπάντησε : — 'Ημουν λεπρός μ' θεράπευσε. Για ποιά λόγο να ζήσω ακόμα διαφορετικά !.

'Ο Χριστός βγήκε από τό σπίτι έκείνο. Και να στο δρόμο, είδε μιά γυναίκα που τό πρόσωπό της και τά ρούχα της ήταν ζωγραφισμένα και στα πόδια της φορούσε μαργαριτέρια. Πίσω της βάδιζε ένας άντρας που τό ρούχο του ήταν από δυο χρώματα και τά μάτια του έλαμπαν από έπιθυμίες. 'Ο 'Ιησούς τότε πλησίασε τον άντρα, τον άγγιξε στον όμο και του ειπε :

— Γιατί λοιπόν άκολουθείς αυτή τη γυναίκα και την κοιτάς έτσι ;

'Ο άντρας στρέφοντας πίσω, τον άνεγνώρισε και του άποκρίθηκε : — 'Ημουν τυφλός και μ' έκανε να δώ. Πού άλλου θέλεις να χρησιμοποιήσω τά μάτια μου ;

'Ο Χριστός έπλησίασε κατόπι τη γυναίκα :

— 'Ο δρόμος που έχεις πάρει, της ειπε, εινε ό δρόμος της άμαρτίας. Γιατί άκολουθείς αυτό τό δρόμο ;

'Η γυναίκα τότε τον άνεγνώρισε και του άπάντησε γελώντας :

— 'Ο δρόμος που έχω πάρει εινε ευχάριστος, άφού μου έσυγχώρησε τ' άμαρτήματα.

Τότε ό Χριστός έννοιωσε μιά θλίψη να του πλημμυρίζη την καρδιά και θέλησε να φύγη άπ' αυτή τη πολιτεία. Μά καθώς έβγαίνε έξω, είδε άπάνω στην άκρη μιάς τάφρου ένα νεο καθισμένο που έκλαιγε. 'Ο Χριστός τον έπλησίασε κι' άγγίζοντάς του τά μαλλιά τον έρώτησε :

— Φίλε μου, γιατί κλαίς ;

Και ό άνθρωπος αυτός, που ήταν ό Λάζαρος, σήκωσε τά μάτια του, τον άνεγνώρισε και του άπάντησε :

— 'Ημουν νεκρός και μ' άνέστησε. Τί άλλο θέλεις να κάνω στη ζωή ;

'Ο γέρος τά πιστεύει όλα, ό ώριμος άντρας τά ύποψιάζεται όλα, και οι νέοι τά ξέρουν όλα.

Κανένα πράγμα δεν εινε ποτέ έντελώς αληθινό.

'Αγαπώ τους άντρες που έχουν μέλλον και τις γυναίκες που έχουν παρελθόν.

'Υπάρχουν μυθιστορήματα που εινε πιό εύκολο να τά γράψη κανεις παρά να τά διαβάση.

'Η Τέχνη εινε τό μόνο πράγμα που δε μπορεί να χτυπήσθ ό Θάνατος.

Για να ξαναβρη κανεις τη νεότητά του, άρκεί να ξαναρχίση τις τρέλλες του.